

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

Motýlí Klub

Tina
se vždycky
spoléhala
na sestry.
Naučí se létat
sama?

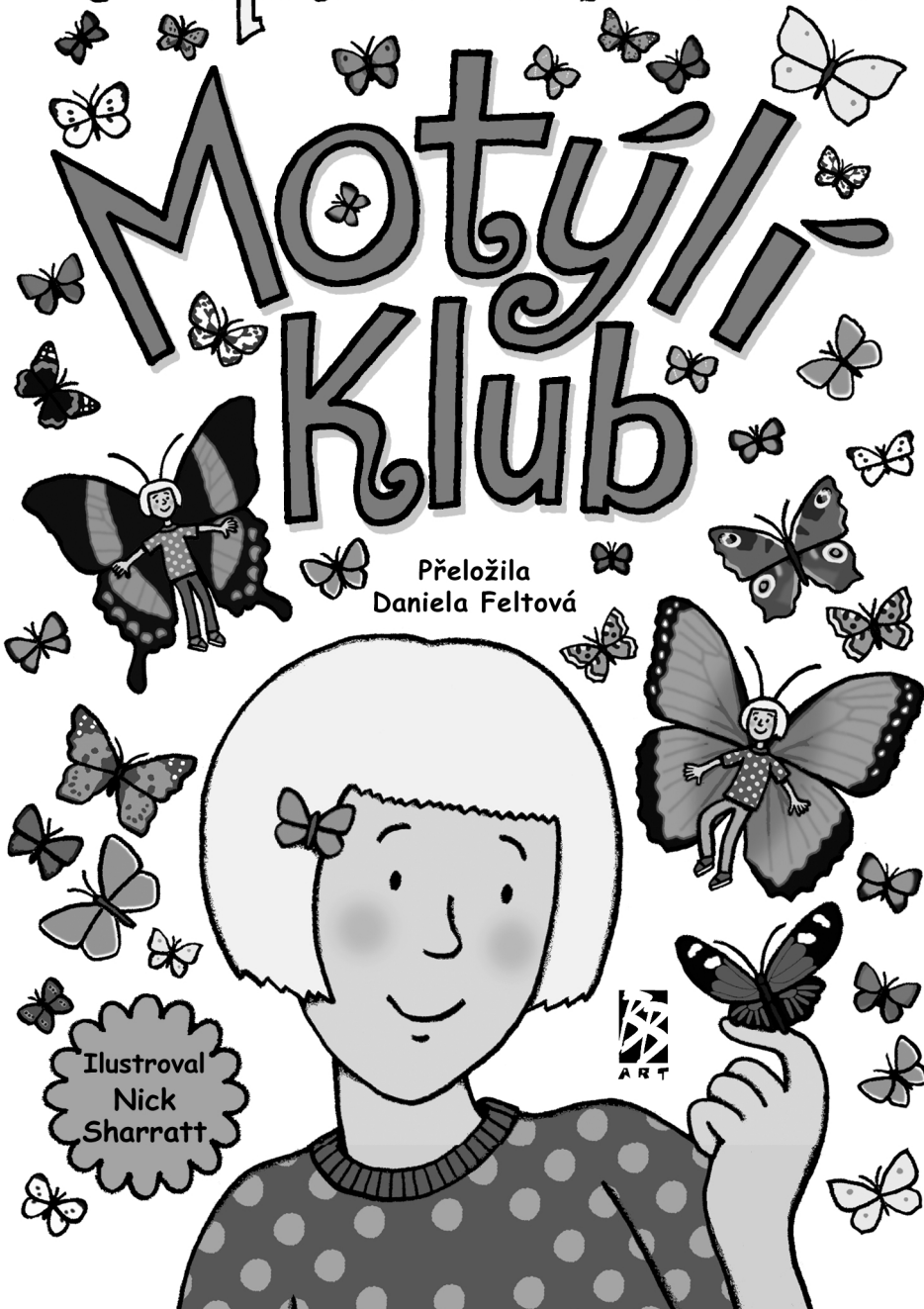

Jacqueline Wilsonová

Motýlí Klub

Přeložila
Daniela Feltová

Ilustroval
Nick
Sharratt

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2015 Jacqueline Wilson
Illustrations copyright © 2015 Nick Sharratt
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Butterfly Club*
(First published by Doubleday, London, 2015)
přeložila © 2015 Daniela Feltová
Redakce: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-388-4

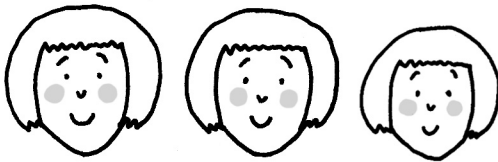

*Věnováno Tilly a Harrymu
a památce Lily Rose*

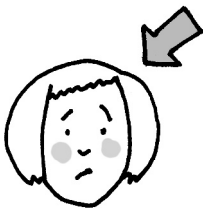
1. kapitola

Jsme tři. Phil, Maddie a já.

Všechny tři máme světlé vlasy a nosíme ofinu. Jednou jsem si ji zkoušela ustříhnout sama. Hups!

Máme modré oči a podle táty máme místo nosů knoflíky. Někdy nás do nich štípne, ale nebolí to.

Phil se ve skutečnosti jmenuje Philippa. Občas zapomenu, jak se to správně píše, a pomotám „l“ a „p“.

Maddie se ve skutečnosti jmenuje Madeleine. I její jméno mi dělá problémy. Většinou zase pomotám „e“ a „i“.

Já se jmenuju Tina. To se naštěstí píše snadno.

Jsme trojčata. To se divíte, co? Všichni si vždycky myslí, že jsem jejich mladší sestra, což mě pěkně štve.

Jsem nejmenší už od narození. Byla jsem opravdu malilinkatá miminko.

Když jsme ještě byly v mámě, málo jsem vyrostla. To bylo nejspíš tím, že na mně Phil a Maddie seděly a mačkaly mě. Po narození jsem byla moc malá na to, abych šla domů s mámou, Phil a Maddie. Musela jsem zůstat úplně sama v takové kovové postýlce s víkem, které se říká inkubátor. No, možná jsem u sebe měla svého méďu. Nemohla jsem nosit normální miminkovské oblečení a na hlavě jsem musela mít takovou hloupou čepičku, aby mi nebyla zima.

Doktoři pak zjistili, že mám něco se srdcem. Možná bylo taky příliš malé – jako já. Museli mi ho operovat. Dali mi do hrudníku malinkatou krabičku, aby správně bilo. Naštěstí mě při tom uspali, takže jsem o ničem nevěděla.

Málem jsem umřela. Vážně, to je pravda. Neměla jsem se to dozvědět, ale slyšela jsem, jak si o tom dospělí šeptají. Máma s tátou za mnou každý den chodili na návštěvu a děda s babičkou zatím hlídali Phil a Maddie. Máma brečela, protože si mě nemohla ani pochovat. Musela jsem zůstat v inkubátoru.

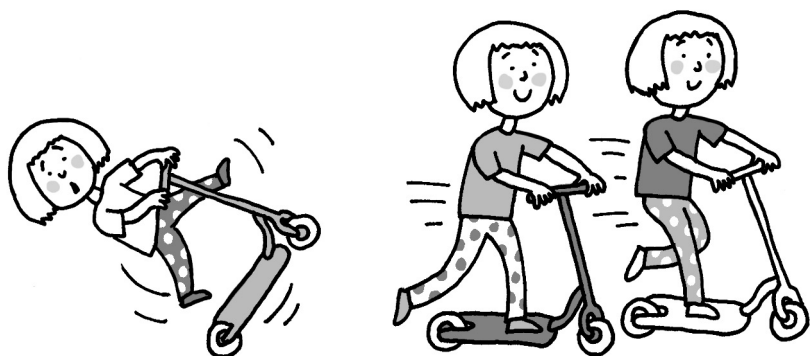
Ale dostala jsem se z toho! Doktoři dokonce svolili, aby mě sestry vynesly ven na vzduch.

Byla už jsem skoro dost velká na to, abych mohla jít domů, ale vtom jsem dostala ošklivý kašel a museli mi dávat spoustu léků. Nedávali mi je po lžičkách jako teď – sestra mi je nechala kapat přímo do žíly. Určitě to dělala hodně opatrně. Sestry mám moc ráda. Doteď chodím do nemocnice na kontroly a ony se mi vždycky hezky věnují.

Nakonec mě přece jen pustili domů. Mohla jsem zase být s Phil a Maddie. Byly pořád mnohem, mnohem větší než já.

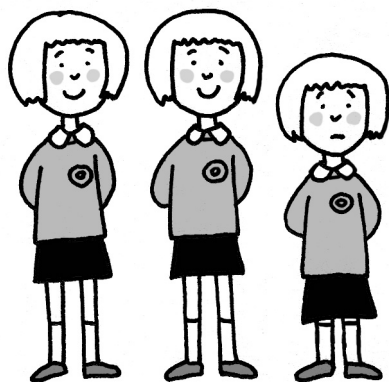

A zůstaly větší.

Když jsem začala chodit do školky, bála jsem se, protože jsem byla o dost menší než všechny ostatní děti. Nebyla jsem zvyklá na tolik dětí. Nikdy jsem nehrála ty hry, co hrály ony.

I máma o mě měla strach. Promluvila si s naší učitelkou, slečnou Oxfordovou.

„Dělám si starosti o Tinu, protože je pořád tak droboučká. Má *slabý srdce* a nesnese nějaký strkání a hrubý zacházení. Phil a Maddie už vědí, že se ke své sestře musí chovat ohleduplně, ale ostatní děti to možná nepochopí. Myslíte, že byste mi na Tinu mohla dohlídnout?“ požádala ji. Slova *slabý srdce* sice zašep-tala, ale já jsem se stejně dovtípila, co říká, i když jsem jí nerozuměla.

Slečna Oxfordová byla moc hodná.

„Samozřejmě, paní Maynardová. Nedělejte si starosti. To je báječné, že budu mít ve třídě trojčata! Je na vás vidět, že jste skvělá děvčata. Chtěly byste být spolu ve třídě?“

„Ano, prosím!“ souhlasily jsme.

Slečna Oxfordová na mě dávala pozor i na hřišti, pokud tam byla.

Phil a Maddie se o mě taky staraly. Když velcí kluci hráli na babu a vrazili do mě, mé sestry se hrozně rozzlobily. A pokud mě ostatní holky – jako třeba ta

příšerná Selma Johnsonová – nechtěly přibrat do hry, Phil s Maddie se na ně rozkřičely.

Lidi, ta Selma! Nenáviděla jsem ji. Byla největší ze třídy a měla velký červený obličej, který mi naháněl hrůzu. Vlasy měla tak pevně stažené do ohonu, že vypadala ještě hrůzostrašnější, zvláště když se zašklebila. Poroučela celé třídě, dokonce i klukům. Strkala do ostatních, štípala je a nadávala jim. Phil s Maddie jí ani nestály za to, aby se je snažila rozeznat. A přitom je to snadné, přestože jsou si opravdu hodně podobné.

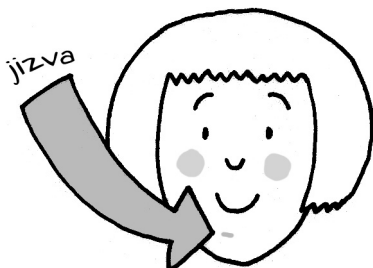
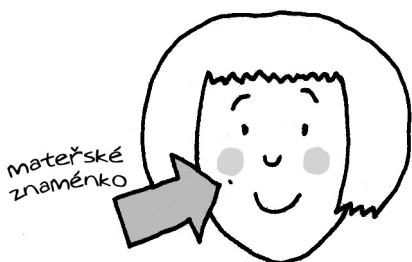
Podívejte se na ně zblízka!

Phil má na tváři malé mateřské znaménko. Nelíbí se jí, ale babička říká, že to je její znaménko krásy. Maddie má na bradě jizvu od toho, jak spadla, když se učila jezdit na skateboardu. Teď už jezdí úplně

skvěle. Phil to štve, protože Maddie je lepší.

Ani nevím, jestli je lepší než já, protože já na skateboardu jezdit nesmím.

Maddie jdou všechny sporty, zvláště fotbal. Dělá sice pořád nějakou legraci, ale je statečná. Vždycky mě a Phil chrání. Phil je z nás nejrozumnější. Učitelé ji vždycky posílají se vzkazy. A učí se

nejlíp ze třídy. Pokaždé mívá deset bodů z deseti a k tomu zlatou hvězdičku. Maddie mívá nejmíň devět z deseti. Kolik dostávám já, to vám *neřeknu*. Někdy mi Phil s Maddie pomáhají.

Selma říká Phil a Maddie Dvojbílčata – což je pěkně trapné, protože Phil a Maddie vůbec nejsou blbé, jsou moc chytré. A navíc nejsou dvojčata, ale trojčata.

Mně Selma říká Blecha. To je ještě horší, protože blechy nesnáším, i když jinak mám broučky a hmyz docela ráda.

Nevadí mi ani žížaly. Můžu je klidně držet v ruce. Je to velká legrace, protože to pak Maddie i Phil s řevem prchají. Umím to taky s pavouky. Něco vám prozradím – těch se bojí i máma! A líbí se mi housenky s těma jejich malinkatýma nožičkama. Pěkně to lechtá, když mi lezou nahoru po ruce. Nejradši mám ale berušky, protože jsou tak krásné. Mám jedny červené šaty s černými puntíky a říkám jim beruščí šaty. Phil má růžové šaty s bílými puntíky a Maddie zase modré se žlutými puntíky. Ty moje se mi líbí nejvíc. Nosíme je, když jdeme na nějakou oslavu.

To bohužel nebývá moc často. Do naší třídy chodí jeden legrační kluk jménem Harry, a ten nás v přípravce na školu pozval na svou narozeninovou fotbalovou party. Chtěly jsme jít všechny tři – zvlášť Maddie, protože fotbal miluje.

„Je mi líto, zlatíčka, ale to vůbec nepřipadá v úvahu,“ řekla máma. „Víte moc dobře, že Tina tyhle nebezpečný hry, jako je fotbal, hrát nesmí.“

„A proč nemůžeme hrát jen Phil a já?“ zeptala se Maddie. „Tina se na nás může dívat. To by ti přece nevadilo, že ne, Tino?“

Sice by mi to asi trochu vadilo, protože je protivné být vyloučená z nějaké zábavy, ale zavrtěla jsem hlavou.

„A co kdybych tam šel s holčičkami?“ navrhl táta. „Mohl bych si s Tinou kopat s míčem vedle hřiště, až budou ostatní hrát fotbal, aby z toho taky něco měla.“

Všem nám to připadalo jako skvělý nápad, jenže máma trvala na svém. Je to tím, že se o mě tak bojí. Nemůže za to.

Takže jsme na Harryho party nešly. Moc mě to mrzelo, protože mám Harryho opravdu ráda. Jednou jsme spolu měli uklízet vodovky a trochu jsme se nechali unést. Já jsem mu namalovala černý knírek a on mi namaloval velké červené rty, abychom vypadali jako dospělí. Ještě jsem Harrymu udělala červený nos, protože spousta starých pánů má čer-

vený nos – třeba náš děda. Harry si zase myslel, že by se mi líbilo mít obarvené vlasy jako nějaká velká paní, tak mi je začal barvit na černo.

Slečna Evelynová, naše učitelka v přípravce, se skoro nikdy nerozčilovala,

ale když viděla mě a Harryho, málem vyletěla z kůže. Museli jsme se jít důkladně vydrbat.

A pak jsme já, Phil a Maddie slavily svoje sedmé narozeniny. Dostaly jsme od rodičů *naš vlastní* iPad! Cítily jsme se díky tomu hodně dospěláčky – jen nás mrzelo, že jsme nedostaly každá svůj. Musely jsme si zvyknout, že se o něj budeme střídat, a byla to pěkná nuda muset na něj čekat. Zvlášť pro mě, protože jsem skoro pokaždé byla poslední.

Zato jsme všechny dostaly nové květované školní batohy, protože měl brzo začít nový školní rok. Do mého se toho nevešlo tolik co do batohů mých sester, ale máma řekla, že ten, co mají ony, by pro mě byl moc těžký.

Od babičky jsme dostaly tři viktoriánské panenky v šatičkách se spoustou volánků. To byl trochu divný dárek, protože na hraní s panenkami jsme začínaly být moc velké – aspoň si to myslím. I když je pravda, že jsme si pořád ještě hrály s našimi panenkami Monster High.

S těmi viktoriánskými panenkami jsme si hrát neměly, protože byly moc drahé. Musely sedět na okením parapetu jako ozdoby. Bylo těžké si představit, že jsou živé, ale i tak jsme jim daly jména.

„Já ty můj budu říkat Růženka, protože drží růže,“ rozhodla se Phil.

„Já ty svý přece nemůžu říkat Kapesnička!“ namítla Maddie.

„Třeba bys jí mohla říkat Kejchalka,“ navrhla jsem. „Kejchal byl ten trpaslík ze Sněhurky, ne?“

„Můžeš jí říkat Prvosenska, Maddie,“ napadlo Phil. „Má přece světle žlutý šaty. A ty můžeš ty svý říkat Malenka, protože je trochu menší než ty naše. Tak – a mají podobný jména.“

Řekly jsme babičce, jak ty své panenky pojmenujeme, a ona z toho měla radost.

Malenka mi připadala trochu nudná, ale líbilo se mi její děťátko. Rozhodla jsem se, že to bude holčička, a pojmenovala jsem ji Mimi. Svlékla jsem jí ty její droboučké šatičky – a představte si, že neměla žádné kalhotky! Namalovala jsem jí fixem červené plavky a vzala jsem ji do vany, aby si trochu zaplavala.

Ty červené plavky se jí sice smyly, ale jí to bylo jedno, že se koupe nahá. Musela jsem ji držet, aby se neutopila. To mi nevadilo. Mě táta taky musel držet, abych se neutopila, když jsme byli v bazénu.

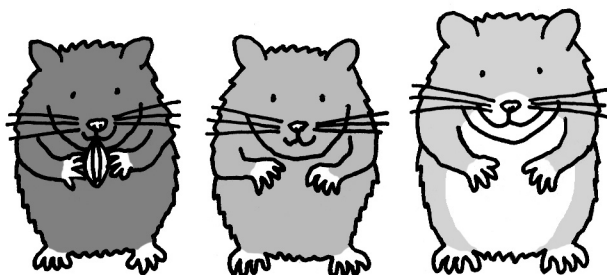
Mimi ráda hrála nejrůznější hry. Létala, šplhala po záclonách, skákala s padákem ze skříně, prozkoumávala temnou jeskyni v krbu. A nebála se dokonce ani nebezpečných divokých zvířat. Vlastně ta zvířata zase *nebyla* tak nebezpečná – byli to naši noví křečci,

které jsme dostaly k narozeninám. Děda nám dal peníze a my jsme se rozhodly, že si za ně koupíme nějaká zvířátka. Tak jsme se s ním vydali do Petshopu.

„Já chci toho hnědýho v rohu, co chroupá ostošest! Budu mu říkat Chroupal,“ rozhodla se Phil.

„Já si vezmu toho žlutohnědýho, co běhá v kolečku. Bude se jmenovat Rychlík,“ řekla Maddie.

„A já zase chci tamhletoho velikánskýho světlýho,“ rozhodla jsem se já. „Bude vůdcem smečky a bude těm vašim se vším pomáhat. Pojmenuju ho Šéfík.“

Sedmé narozeniny se nám opravdu moc líbily.

2. kapitola

Prázdny byly překrásné. Jeli jsme s našimi k moři na celé dva týdny! Předtím jsme jeli jen na týden. Většinou jsme ale nejezdili nikam.

Někdy jsme s Phil a Maddie trávily prázdniny u babičky a dědy.

Letos jsme ale s mámou, tátou, Phil a Maddie jeli na čtrnáct dnů do Norfolkku! Bydleli jsme v karavanu. Těch tady byla spousta – úplná vesnice karavanů.

A jelikož jsme tam byli na celé dva týdny, Chroupal, Rychlík a Šéřík si museli sbalit kufříky a jet k babičce a dědovi.

Poslaly jsme jim pohled.

V karavanu se mi *opravdu* líbilo. Když jsme byli všichni uvnitř, bylo tam trochu těsno, zvláště když jsme si lehli do postele, ale o to větší to byla zábava. Většinou jsme ovšem byli venku, dokonce jsme tam i jedli. Já jsem pomáhala s vařením! Máma mi sice

nedovolila opékat klobásy, protože jsem prý moc malá a z klobás stříká tuk – ale jednou jsem ohřívala fazole a všichni říkali, že jsou výborné.

Celou dobu jsme se cpali. A každý den jsme měli zmrzlinu! Máma si dělala starosti, že ztloustne. Na konci té dovolené už opravdu nedopnula zip šortek. Já jsem doufala, že taky trochu ztloustnu. A vyrostu. Pořád jsem se poměřovala s Phil a Maddie. Moc se mi to ale nedařilo.

Měly jsme s sebou své medvídky, protože těm nevařilo, že se museli smáčknot do kufru. (To se s křečky samozřejmě udělat nedá.) Hned první den jsme vzaly medvídky k moři, ale dopadlo to špatně. Byli úplně promočení a museli strávit spoustu času na šňůře.

Máma se trochu zlobila. „Teda, holky! Už byste mohly mít víc rozumu! Copak se plyšovní medvědi koupou v moři?“

„My jsme myslely, že se budou jen brouzdat, mami, ale jim se to moc líbilo a začali cákat,“ vysvětlovala Phil.

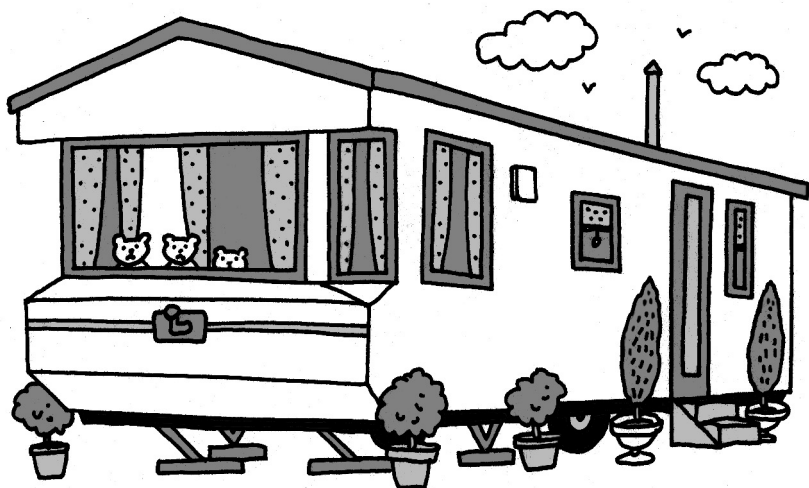
„Cákali dost,“ dodala Maddie.

„Já myslím, že můj méďa cákal nejvíc,“ přiznala jsem provinile.

„Prostě si užívali u moře,“ řekl táta.

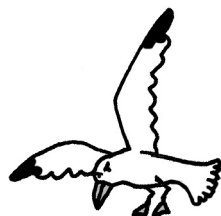
„Ale jsou to *památeční* medvídci – holčičky je dostaly, když se narodily,“ namítla máma. „Já myslím, že byste je měly nechávat v karavanu, až uschnou.“

A tak museli medvědi trávit prázdniny zavření v karavanu. Myslím, že z toho byli trochu otrávení, přestože jsme jim tam nosily různé pamlsky.

Zato Mimi jsem s sebou brala každý den. Moc si to užívala. Chodila si se mnou i zaplavat a vůbec nic jí to neudělalo.

Udělalí jsme pro ni speciální písčný hrad. Táta navršíl velkou hromadu písku, Phil s Maddie vykopalý příkop a naplnily ho mořskou vodou. Máma našla mušle a chaluhy a já jsem hrad ozdobila. Nakonec jsem nahoru postavila Mimi a táta jí vyfotil. Moc se jí líbilo, že je tak vysoko, protože je tak malinká – a přitom je ohromně statečná. Ani se nepohnula, když na ni zaútočil velký létající dinosaurus.

Domů se nám vůbec nechtělo. Nejradši bychom na té dovolené zůstali napořád.

„I já bych tady rád zůstal,“ řekl táta, „ale musíme se všichni vrátit do práce.“

Táta pracuje v supermarketu. Nosí v práci speciální oblečení.

Máma pracuje na poloviční úvazek v jedné stavební společnosti. I ona nosí speciální oblečení.

Phil, Maddie a já nejspíš taky chodíme do práce. Pracujeme ve škole. I my tam chodíme ve speciálním oblečení. Ve školce jsme nosily červené mikiny. A od té doby, co chodíme do školy, nosíme zelené mikiny.

Namalovala jsem Mimi zelenou mikinu, aby mohla jít do školy se mnou.

„Páni, už jste úplně velký holky,“ řekla máma, když jsme se chystaly první den do školy.

„Naše školačky!“ dodal táta.

„To bude hrůza mít za třídní slečnu Veselou!“ poznamenala Phil.

O slečně Veselé všichni věděli, že je hrozně, hrozně přísná. Měla takové hezké

a milé jméno, ale nebyla ani hezká, ani milá – a veselá už vůbec ne. Slečnu Veselou znaly i děti, které chodily do přípravky. A teď to měla být naše třídní!

„Já se slečny Veselý nebojím,“ prohlásila Maddie. „V její třídě se mi bude líbit. Budeme hrát košíkovou a fotbal!“

„Ano, musím si se slečnou Veselou promluvit,“ řekla máma. „Nechci, aby Tina musela hrát hry.“

„Chudák Tina,“ litovala mě Maddie.

„Mně to neva,“ prohlásila jsem. Řekla jsem si, že si místo toho budu hrát s Mimi.

„Tak honem dojezte snídani, holky! Nechcete přece první školní den přijít pozdě!“ honila nás máma.

Musely jsme si rychle vyčistit zuby a dojít si na záchod a obléknout si školní mikiny a obout si nové tenisky.

Mimi se má. Nemá žádné zuby, které by si musela čistit. Ani nemusí chodit na záchod. A nenosí školní uniformu.

Táta nám dal pusu a popřál nám hodně štěstí. Podala jsem mu Mimi, aby jí taky dal pusu.

„Propána, proč je ta panenka zelená?“ divila se máma.

„To je školní uniforma,“ vysvětlila jsem.

„To ne, Tino. Do školy ji nenos. Jenom bys ji ztratila nebo rozbila. Navíc do školy hračky nosit nesmíte.“

„Mimi není hračka, je to člověk.“

„Člověk je to pro tebe, ale pro všechny ostatní je to malá porcelánová panenka. Vrať ji zpátky tý

velký panence – a až přijdeš ze školy, tak ji pořádně umej,“ nařídila mi máma.

„Ale bude se mi po ní stejskat!“ kvílela jsem.

„Co by se ti stejskalo? Budeš tam mít Phil a Maddie,“ připomněla mi máma.

„Já chci Phil, Maddie *i Mimi*,“ nedala jsem se utížit. Hodně jsem otevřela oči, aby mi slzely. Rozplakat se jsem uměla moc dobře. Skoro vždycky jsem dosáhla toho, že mě pak máma nebo táta zvedli, pochovali mě a dali mi, co jsem chtěla. Na babičku s dědou to zabíralo *stoprocentně*.

Jenže dneska byla máma nějaká špatně naložená.

„Prosím tě, Tino! Teď nemáme čas na nějaký hádky. Nechceš snad, abysme všichni přišli pozdě hned první den, ne?“

Viděla jsem, že s pláčem nic nepořídím, tak jsem s Mimi odběhla nahoru. Nevrátila jsem ji však Malence. Strčila jsem si ji do kapsy školní sukně.

Pak jsme s mámou vyrazily do školy. Připadala jsem si skoro dospělá, když jsme minuly vchod do přípravky a zamířily ke vchodu do školy.

„Půjdu s váma, holčičky,“ řekla máma.

„Ale mami! Ostatní si budou myslet, že jsme malý mimina,“ protestovala Maddie.

„Máma tam nejde kvůli nám, ty trdlo. Jde tam kvůli Tině,“ připomněla jí Phil.

„Kvůli mně tam chodit nemusí. Já taky nejsem malý mimino. Jsem stejně stará jako vy,“ zlobila jsem se – ale jen naoko.

Tajně jsem totiž byla docela ráda, že je tam máma s námi. Bylo trochu zvláštní procházet přes školní

hřiště. Děti tu byly opravdu velké – některé prakticky skoro dospělé. Cívěly na nás – teda hlavně na mě. Vmáčkla jsem se mezi Phil a Maddie. Chtěla jsem se jich chytit za ruku, ale to bych se opravdu ztrapnila.

„Pojďte, najdeme vaši třídní,“ řekla máma a vstoupila do školní budovy.

„Mami! Tam se ještě nesmí!“ namítla Phil.

„Máme bejt na hřišti, dokud nezazvoní zvonek!“ dodala Maddie.

„Já vím, ale slečně Veselý to určitě nebude vadit.“

Slečna Veselá se tvářila, že jí to vadí *hodně*, když jsme našly naši novou třídu.

„Ehm... vyučování ještě nezačalo,“ řekla nám.

„Ano, já vím, ale ráda bych si s váma promluvila o svejkch děvčatech.“ Máma mluvila stejným přísným tónem, jakým mluvila s námi, když jsme něco provedly. Tón slečny Veselé však byl ještě mnohem přísnější.

„O vašich trojčatech Philippě, Madeleine a Tině?“ zeptala se. Bylo vidět, že už zná jména všech dětí z paměti.

„Přesně tak. Phil a Maddie jsou k nerozeznání, jak vidíte – ovšem když se podíváte pozorně, zjistíte, že Phil má na tváři mateřský znamínko a Maddie zase malou jizvičku na bradě.“

„Já vaše dcery určitě brzy rozeznám,“ řekla slečna Veselá.

„A pak je tu Tina.“ Máma mě chytila a jemně mi stiskla rameno. „Nevím, jestli vám řekli o naší Tině... Jak vidíte, ještě svoje sestry nedohnala. Byla hodně nemocná, když se narodila. Musela podstoupit srdeční operaci a od té doby má různé problémy. Nesmí hrát kontaktní sporty – a byla bych moc ráda, kdybyste na ni mohla na hřišti dohlídnout.“

Slečna Veselá se na mě podívala. Vůbec jsem netoužila po tom, aby na mě dohlížela. Měla přísný a pichlavý pohled.

„Nebojte se, paní Maynardová,“ řekla. „Jsem si jistá, že Tina v mé třídě bude prospívat.“

Nevěděla jsem, co znamená prospívat, ale pokud to bylo něco se zpíváním, tak do zpěvu mi rozhodně nebylo.

„A teď už běžte, děvčata,“ pokračovala přísně slečna Veselá.

Bylo jasné, že má jít i máma. Udělaly jsme, co nám
řekla.

„No...“ řekla máma, když jsme vyšly na hřiště. „Je
to taková stará dračice, co?“

„Hm,“ přikývla Phil.

„To jo,“ souhlasila Maddie.

„Přesně,“ přidala jsem se.

„Ale určitě bude hodná, až se s ní víc seznámíte,“
dodala máma rychle.

Vůbec jsem si nebyla jistá, jestli se s ní *chci* sezná-
movat.

3. kapitola

Když zazvonilo na začátek vyučování, Phil, Maddie a já jsme se rozběhly ke vchodu, abychom byly ve třídě první. Pak jsme vtrhly dovnitř a hodně rychle kráčely chodbou k naší učebně.

Nespěchaly jsme kvůli tomu, že bychom se tak těšily na slečnu Veselou. Chtěly jsme tam být první, abychom si zabraly nějaká dobrá místa. Maddie vrazila do třídy a obsadila tři židle u stolu stojícího úplně vzadu. Selma Johnsonová se ji snažila odstrčit, ale Maddie byla statečná a nedala se. Jednu židli zasedla, Phil se posadila na další a já se vmáčkla mezi ně. Tak! Měly jsme perfektní místa a Selma utřela nos. Nemohla nás odstrčit, protože slečna Veselá nás sledovala.

K našemu stolu se chtělo posadit ještě pár kluků.

„Vypadněte, tohle je holčičí stůl,“ vyjela na ně Phil.

„Jo, odprejskněte. Běžte si najít svůj stůl,“ přidala se Maddie.

Šli si tedy sednout k jinému stolu v krajní řadě. Trochu mě to mrzelo. Jedním z těch kluků byl totiž Harry. Byla bych ráda, kdyby seděl s námi.

Přišly si k nám však sednout docela hodné holky – Sofie, Neera a Carys. Usmály jsme se na sebe.

„No prosím!“ řekla Maddie pyšně. „Sehnala jsem perfektní stůl.“

Ostatní ještě pobíhali po třídě a strkali se, dokud se všichni neposadili. Slečna Veselá stála celou tu dobu u tabule se založenýma rukama a pozorovala nás.

„Už jste dohráli *Škatulata, hejbejte se?*“ zeptala se nakonec. Nekřičela, ale řekla to takovým tím hlasem, při kterém se každý zachvěje a sedne si pořádně.

„Vítejte ve škole. Já jsem vaše třídní učitelka a jmenuji se slečna Veselá. Doufám, že se v mé třídě naučíte hodně věcí. A začneme se učit hned. V přípravce jste se možná mohli strkat a splašeně pobíhat, ale teď už se musíte naučit slušnému chování! Postavte se!“

Vstali jsme.

„Vezměte si svoje tašky a stoupněte si do řady ke dveřím!“

Poslechli jsme. Připadalo mi to praštěné hned si zase stoupat, když jsme si zrovna sedli, ale nikdo se neodvážil odporovat, dokonce ani Selma Johnsonová.

„To je lepší,“ přikývla slečna Veselá. „A teď se posadíte tam, kam vám řeknu *já*. Je to jasné?“

Všichni jsme přikývli.

Pichlavé oči slečny Veselé si nás prohlížely odzdoła nahoru a zase zpátky. Pak začala na přeskáčku vybírat děti a ukazovat jim, kam si mají sednout. Dávala kluky a holky ke stolům společně. Selmu Johnsonovou posadila dopředu! Pak ukázala na Phil a řekla jí, aby se posadila ke stolu na kraji. Phil si tam šla sednout. Maddie se vydala za ní a táhla mě za sebou.

„Kam máš namířeno, Madeleine?“ zeptala se ledově slečna Veselá.

Byla to první učitelka, která rozeznala Maddie od Phil.

„Jdu si sednout vedle své sestry, slečno Veselá,“ odpověděla Maddie. „A Tina taky.“

„A *říkala* jsem ti snad, aby sis šla sednout k Philippě?“

„Ne, ale my pokaždý sedíme spolu. Ve školce i v přípravce to tak bylo vždycky.“ Maddie byla úplně rudá.

„Nezlobte se na nás, slečno Veselá, ale my s Maddie se musíme o Tinu starat,“ dodala rychle Phil.

„Já jsem myslela, že učitelka jsem tady já,“ řekla slečna Veselá. „A že to je *můj* úkol, abych se o vás starala. Takže se běž posadit ke svému stolu na druhém konci třídy, Madeleine. Tak honem! A ty si, Tino, sedni sem.“

To snad ne! Ukázala na stůl vpředu. A ještě k tomu vytáhla židli vedle té příšerné Selmy Johnsonové.

„Posaď se tady,“ nařídila mi.

Pevně jsem svírala v ruce Mimi, abych si dodala odvahy. „Máma říkala, že musím sedět se svejma sestrama,“ kníkla jsem tenkým hláskem.

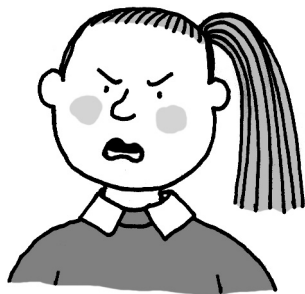
Slečna Veselá si přiložila ruku k uchu. „Říkala jsi něco?“

Neodvážila jsem se to opakovat. Sedla jsem si vedle Selmy. Ta si svou židli odsunula co nejdál a ještě se na mě zašklebila. Snažila jsem se nebrečet. Přesto mi jedna slza vyklouzla – a Selma si toho všimla.

„Bulíčku!“ sykla na mě.

Slečna Veselá pak řekla, že u našeho stolu bude sedět ještě Kay. Selma se spokojeně zaculila. Kay nebyla zlá, když byla sama, ale se Selmou dokázala být opravdu krutá. Dělalala pěkně bolestivý ohýnek.

Měla jsem teď z jedné strany Selmu a z druhé Kay!

Doufala jsem, že k nám paní učitelka přidá ještě nějaké hodné holky. Ta se však rozhodla, že k nám posadí kluky – dva velké drsňáky Petra a Micka a s nimi Alistaira Daveyho. Alistair je docela malý (i když zdaleka ne tak malý jako já), ale má hodně silný hlas. A zná odpověď na každou otázku. Vždycky se snaží všem dát najevo, že ví úplně všechno – dokonce i učitelům.

Když už jsme u stolu musely mít kluky, byla bych si přála, aby to mohl být Harry.

Teď jsme byli komplet – Selma, Kay, Petr, Mick, Alistair a já. Nejhorší stůl z celé třídy. Ohlédla jsem se na Phil. Soucitně se na mě dívala a bylo vidět, že jí to dělá starosti. Ohlédla jsem se i na Maddie. Vrhla na mě smutný pohled.

Víc a víc jsem se na své židli hrbila a připadala si ještě menší než obvykle. Možná se proměním v malou myšku, přeběhnu přes třídu a zmizím za dveřmi.

„A teď už se uklidněte. Potřebuji někoho rozumného, aby rozdál tyhle krásné nové sešity,“ řekla slečna Veselá. Její pichlavé oči klouzaly z jednoho na druhého.

Phil se napřímila. Všichni si pro různé služby vybírali skoro vždycky ji. Bývala taky květinářka a šatnářka. V přípravce o ní každý věděl, že je spolehlivá.

Jenže tohle byla škola a naší třídní teď byla slečna Veselá.

„Ty, Selmo! Pojď sem a rozdej ty sešity, prosím!“

Cože? Bude snad její oblíbenkyní *Selma Johnsonová*? Tohle musel být nějaký zlý sen. Shrbila jsem se ještě víc.

„Sedni si pořádně, Tino!“ okřikla mě slečna Veselá. Narovnal jsem se a civěla do stolu, protože jsem se nechtěla na nikoho podívat.

„A zvedni hlavu! Propána, hrbíš se jako stará ba-bička!“

Mick a Petr se uchechtli.

Phil se přihlásila.

„Ano, Philippo?“

„Promiňte, slečno Veselá, ale Tině asi není moc dobře. Myslím, že by jí bylo líp, kdyby mohla sedět vedle mě. Nebo vedle Maddie. Není zvyklá bejt sama,“ řekla statečně Phil.

„Ona není sama, Philippo. Sedí s jinými pěti dětmi.

A přestaň si už dělat starosti o svou sestru. Je úplně v pořádku, vid', Tino?“

Ne, vůbec jsem nebyla v pořádku. Cítila jsem se dost mizerně, ale nic jsem neřekla. Byla jsem stejně nehybná a tichá jako Mimi.

Slečna Veselá povytáhla obočí. Čekala jsem, že na mě začne křičet. Nebo že mi nařeže. Možná měla ve své skříňce rákosku a tou mi dá na zadek...

Děda nám vyprávěl, jaké to bylo ve škole, když byl malý kluk. Učitelé pořád křičeli nebo házeli po dětech křídou nebo jim dávali přes prsty pravítkem – a pokud někdo opravdu zlobil, dostal holí. Šest ran na zadek!

Děda nám taky řekl, že dneska už učitelé nesmějí

děti bít. Ale slečna Veselá byla hodně stará. Možná ještě žila ve starých časech.

Naštěstí se však nerozkřičela ani nevytáhla ze skříně hůl nebo rákosku. Jenom nade mnou zavrtěla hlavou.

„Tak děti. Teď si napište na první řádek ve svých sešitech: *Moje letní prázdniny*. Předepíšu vám to na tabuli, protože určitě nechcete v novém sešitě začít chybou. O čem tedy budete psát?“ zeptala se.

Zůstali jsme na ni koukat. Byl to snad nějaký chyták?

„No tak, probudte se!“

Přihlásila se Phil. „Máme psát o tom, co jsme dělali o letních prázdninách?“ zeptala se trochu nervózně.

„Myslí ti to skvěle, Philippo,“ pochválila ji slečna Veselá. „Tak se všichni pusťte do práce. Chci nejméně dvě stránky. A zatímco budete psát, budu si vás sem jednoho po druhém volat. Chci si poslechnout, jak čtete.“

Celá třída zavzdychala. Celé dvě stránky! A ještě ke všemu číst nahlas vedle slečny Veselé.

První na řadu jsem přišla já!

Cítila jsem, jak mi vyschlo v krku, když mi slečna Veselá ukázala, co mám číst, a kývla hlavou. Musela jsem stát těsně vedle ní. Byl z ní cítit pepřmint a prací prášek. Takhle zblízka měla ještě víc vrásek než z dálky.

„Začni číst, Tino,“ vyzvala mě.

Polkla jsem. Otevřela jsem pusu. Nic se neozvalo. V levé ruce jsem pevně svírala schovanou Mimi.

„No tak, Tino.“ Slečna Veselá ukázala na první slovo. „Co je tu napsáno?“

Měla krátké a velmi čisté nehty zastřižené do kulata. Moje babička má dlouhé špičaté červené nehty. Máma má nehty krátké, ale někdy chodí do nehtového studia a to je pak má úžasné – ještě delší než babička a s krásnými třpytivými obrázky. Phil, Maddie a já už se nemůžeme dočkat, až budeme tak velké, abychom si taky mohly nechat udělat takové hezké nehty.

„Tino, já čekám. Já vím, že umíš číst. Tak spust,“ vyzvala mě slečna Veselá.

I já jsem věděla, že umím číst. Mám ale radši, když mi někdo předčítá. Phil s Maddie si někdy hrají na to, že jsem jejich malá holčička, a střídavě mi čtou pohádky.

Máma čte nám všem. Nejradši má knížky, které četla, když byla malá.

Táta nám zase čte ze svých starých komiksů. Používá různé hlasy, jako kdyby to opravdu říkaly ty postavy.

Babička nám čte ze svých časopisů, většinou o nějakých známých lidech.

Děda nám nečte ani knížky, ani komiksy, ani časopisy.

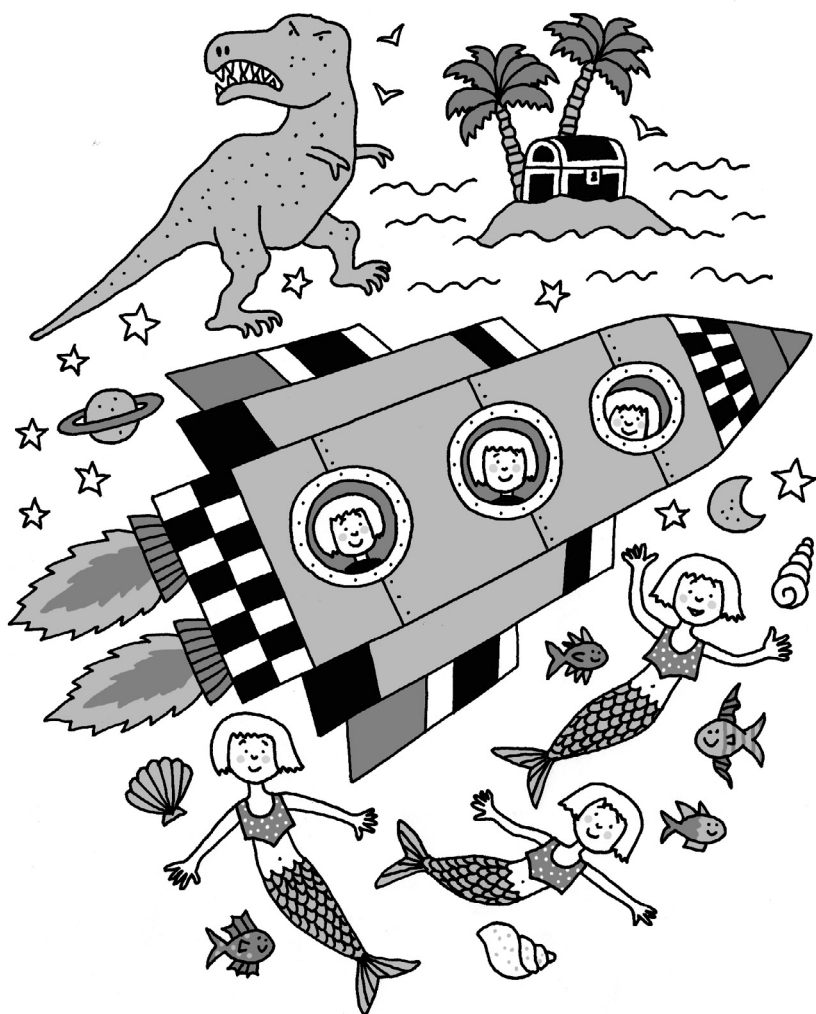
Vypráví nám své vlastní vymyšlené příběhy. Začíná vždycky stejně: *Před dávnými časy žily byly tři sestry, které měly vlasy barvy medu a oči modré jako pomněnky.* Říkáme to vždycky s ním.

Dědovy příběhy sice začínají všechny stejně, ale pak je už každý z nich úplně

jiný a zbrusu nový. Vyprávěl nám třeba o tom, jak tři sestry zkrotily divokého lva, zlého medvěda a splašeného slona. Nebo o tom, jak tři sestry letěly na Měsíc v raketě. Nebo o tom,

jak třem sestrám narostly rybí ocasy a ony pak bráz-
dily sedmero moří. Nebo jak tři sestry vyšplhaly na
nejvyšší horu na světě a tam si postavily domeček, kde
s nimi bydleli ještě dva sněžní muži a jejich mláďata.
Nebo jak tři sestry žily ve viktoriánském sirotčinci

a dělaly si blázný ze zlé vrchní sestry. Nebo jak tři sestry zajaly nebezpečné piráty a našly úžasný poklad. Nebo jak se tři sestry dostaly do doby, kdy žili dinosauri, a setkaly se s živým tyranosaurem. A spousty a spousty dalších příběhů.

„Tino!“ rozzlobila se paní učitelka. „Prober se a čti!“

Lekla jsem se. Nebyla jsem zvyklá, aby na mě dospělí křičeli, a cítila jsem, jak se mi do očí zase tlačí slzy. Podívala jsem se na stránku, ale písmenka tam plavala jako rybičky v akváriu.

Vtom to po obou mých stranách zašustilo a zašumělo. Po mé levé straně najednou stála Phil a po pravé Maddie.

„Prosím, slečno Veselá. My vždycky čteme spolu,“ přemlouvala ji Phil.

„Tina to sama nepřechte, ale když jsme vedle ní, tak to zvládne,“ dodala Maddie.

„Můžeme vám to jen ukázat, slečno Veselá? Prosím!“ žadonila Phil.

„Prosím, prosím, prosím!“ přidala se Maddie.

„Philippo! Madeleine! Jste snad učitelky vy?“ zeptala se slečna Veselá.

„Ne, ale jsme její sestry.“

„A můžeme se přetřhnout, abysme vám dokázaly, že Tina umí číst skoro stejně dobře jako my.“

„Hm, tak se radši nepřetřhněte, abych vás ještě nemusela sešívát,“ řekla slečna Veselá. „No dobře. Přečtěte to spolu. Ale jen první odstavec, než se Tina rozečte.“

Ohromeně jsme se na ni podívaly. To jsme ji doopravdy přemluvily?

Slečna Veselá nám podala knihu. Chytly jsme ji, já vmáčknutá mezi sestrami, a Phil začala číst.

„Před dávnými časy žil byl jeden hudec, který chodil křížem krážem a všude hrál na své housličky,“ spustila.

„Lidé se při jeho hře smáli a tleskali,“ pokračovala Maddie.

Pak do mě obě štouchly. Zhluboka jsem se nadechla a podívala se na další větu. Protřela jsem si oči. Písmenka přestala plavat nahoru a dolů.

„Děti zase zpívaly, jak jeho housle hrály, a tleskaly do rytmu. Někdy se i roztančily. Hudec přinášel radost všude, kam přišel,“ četla jsem.

Zvládla jsem přečíst každé slovo. Dočetla jsem až na konec stránky. Dokonce se mi podařilo to číst výrazně a s citem, takže to znělo jako opravdová pohádka.

Phil se na mě usmála. Maddie se na mě taky usmála. A usmála se na mě dokonce i slečna Veselá!

„Tak,“ řekla spokojeně. „Když teď vím, že umíš dobře číst, Tino, budu příště chtít, abys četla sama. Běžte se posadit, děvčata.“

Tohle „příště“ mi už teď nahánělo strach, ale aspoň že dneska jsem to měla za sebou! Když jsem si sedala vedle Selmy, ještě pořád se mi trochu třásla kolena. Selma se na mě zašklebila. Kay to udělala po ní. Zašklebila jsem se na ně taky, i když myslím, že je to moc nevyděsilo.

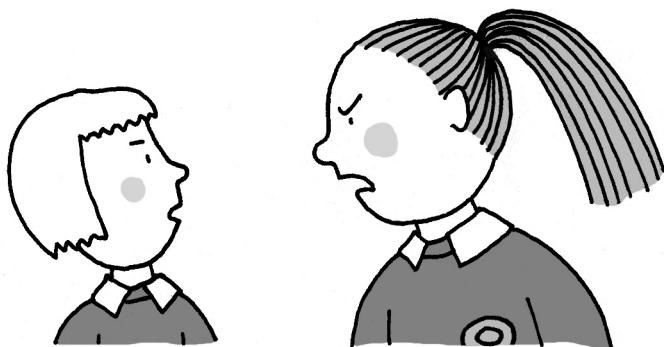
Jako další měla jít číst Selma. Neubránila jsem se a nenápadně jsem poslouchala. Vůbec jí to nešlo. Za-

koktávala se a pletla „d“ a „b“ a místo „kouzelník“ přečetla „kozelník“. Byla jsem opravdu překvapená.

Když se vrátila na své místo, tvářila se ještě nepřátelštěji než předtím. „Co na mě čumíš, Blecho?“ zasyčela na mě.

„Já nečumím,“ bránila jsem se. „Nemůžu za to, že na tebe koukám, když sedíš přímo vedle mě.“

„Kéž bych mohla sedět někde jinde! Hrozně mi vadí, že musím sedět vedle takovýho přiblblýho bulička, jako jsi ty,“ zavrčela.

„Já si myslím, že přiblblá jsi ty,“ vrátila jsem jí to. Nebylo to moc chytré.

Selma mi zaryla svůj ostrý loket do žeber a pod stolem mě kopla do kotníku. Neubránila jsem se slabému výkřiku, jak mě to zabořelo.

Slečna Veselá to zaslechla, přestože Alistair sebevědomě předčítal tak nahlas, jako by četl pro celou školu.

„No tak, Tino a Selmo! Co to tam vyvádíte? Jak si dovoluujete v mé třídě takhle vyrušovat? Uklidněte se a pusťte se do psaní slohové práce o prázdninách!“

Teď už se neusmívala. Byla zase přísná a naháněla hrůzu. Věděly jsme, že pokud neposlechneme, pěkně to schytáme.

Otevřela jsem svůj nový sešit. Z penálu jsem si vytáhla čerstvě ořezanou tužku. Trochu jsem olízla tuhu, aby psala pěkně černě. Byla jsem připravená, ale nějak jsem nedokázala začít psát.

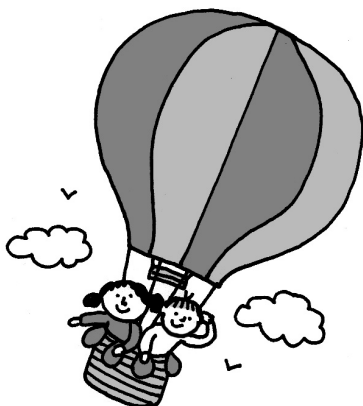
Nebyla jsem zvyklá psát své vlastní příběhy. Vymýšlely jsme vždycky všechno společně s Phil a Maddie.

Někdy ty naše příběhy začínaly podobně jako dědovy pohádky. Někdy jsme je vymyslely úplně celé samy.

Phil ráda vymýšlela příběhy o rodinách. Byly to velké rodiny se spoustou dětí. Všechny je vždycky namalovala a dala jim speciální jména.

Maddie zase ráda vymýšlela dobrodružné příběhy.

Její nejoblíbenější byl o dětech, které létaly balonem a přistávaly v nejrůznějších zemích.

Já jsem s oblibou vymýšlela kouzelné pohádkové příběhy.

Psala jsem o princeznách zamčených ve věžích hradů a o zlých čarodějnicích, které je začarovaly, a o hrůzostrašných obrech, kteří svými obrovskými botami zašlapávali malé víly.

Ráda jsem ty své pohádkové příběhy malovala, ale nepsala jsem je sama. Moje ruka nebyla dost rychlá na to, aby zachytila děj, který jsem měla v hlavě, a taky jsem si často nemohla vzpomenout, jak se které slovo správně píše. Prostě jsem to říkala nahlas a Phil s Maddie mi to zapisovaly.

Kdybychom seděly u stolu spolu, pomohly by mi, jako mi vždycky pomáhaly v přípravce. Teď jsem tu však byla sama. Bylo to hrozné.

Věděla jsem, že máme napsat dvě stránky, ale do konce hodiny se mi podařilo sesmolit jen tohle:

O prázdninách sme toho dělali spousti. Chodili sme na pláš. Plavali sme vmoři. Stavěli sme hrat.

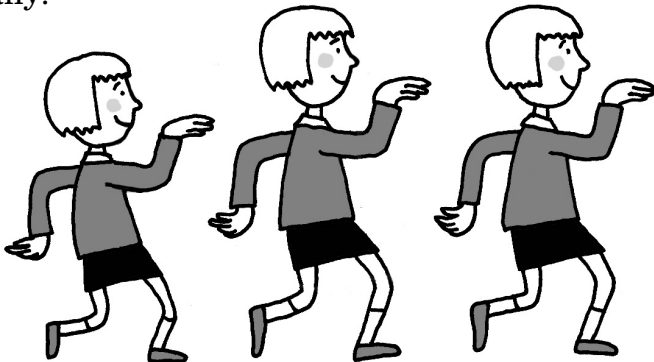

4. kapitola

Na slečnu Veselou můj sloh neudělal moc velký dojem – stejně jako moje počítání. Taky se rozlobila, když jsme začali projekt o starověkém Egyptě, protože se mi nepovedlo „g“ a „y“ ani „p“, přestože nám nadpis předeepsala na tabuli.

Musela jsem ze všech sil tisknout Mimi, abych se nerozbrečela. Věděla jsem, že by se mi Selma posmívala. Po chvíli mě ale staří Egypťané začali zajímat. Zvláště jejich mumie. I obyčejní lidé vypadali na starých egyptských obrázcích zajímavě. Tenkrát chodili všichni po straně – dokonce i jejich kočky, psi a bohové!

O přestávce jsme si s Phil a Maddie hrály na Egypťany.

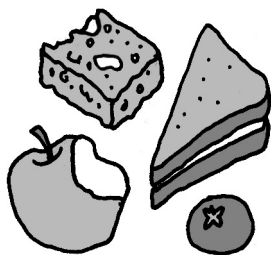

Bylo tak super být zase se svými sestrami! Byly na mě moc hodné a utěšovaly mě. *Hroozně* mě litovaly, protože jsem musela sedět vedle Selmy Johnsonové.

„Řekneme to mámě,“ rozhodla Phil.

„Jo. A ona řekne Veselý, že *musíme* sedět vedle sebe,“ dodala Maddie.

Aspoň že jsme spolu mohly sedět o polední přestávce. Měly jsme každá svůj vlastní svačinový box s obrázkem kočičky – na mém byla červená, na Philině boxu růžová a na Maddiině modrá. K obědu jsme měly *to samé*. Sýrový sendvič se dvěma rajčátky a proužkem mrkve. Jako zákusek jsme si daly meruňkový řez. A nakonec ještě lesklé červené jablko a na zapití pomerančový džus.

Phil i Maddie snědly všechno. Já jsem byla za chvíli přejedená a už mě to nebavilo, tak jsem něco nechala.

Vůbec to ale nevadilo. Phil s Maddie to totiž po mně dojedly, aby se máma nezlobila.

Po obědě jsme si do nových sešitů měli nadepsat „Životní cykly“. Začali jsme housenkami.

„Promiňte, slečno Veselá, ale o těch už jsme se učili v přípravce,“ zahalekal Alistair.

„Díky za informaci, Alistaire,“ řekla paní učitelka. „Já bych vám nicméně ráda vaše znalosti občerstvila a připomněla vám zázrak metamorfózy. Víte, co to dlouhé slovo znamená?“

Alistair to samozřejmě věděl.

„To je, když se housenka zabalí do kukly a pak se z ní vyklubuje jako motýl. To je úžasné!“ vykřikl.

„Ano, máš pravdu,“ přikývla paní učitelka. „Dobře, tak teď se všichni podívejte na housenky na svých pracovních listech a pečlivě je překreslete.“

Housenky jsme malovali už v přípravce, ale tam jsme mohli udělat jakoukoli zelenou čmáranici. Ve třídě slečny Veselé jsme je museli nakreslit přesně – se všemi dílky a s nožičkami na správných místech. Směli jsme použít barevné fixy a housenky nemusely být jen zelené.

Já jsem pečlivě překreslila černobíle pruhovanou housenku s červenou hlavou. No, vlastně to mohl klidně být i červený zadeček – to se nedalo moc dobře poznat.

Selmina housenka vypadala příšerně. Snažila se namalovat chlupatou housenku, ale chlupy tak odbyla, že vypadaly jako čmáranice.

„Propána, Selmo! Budeš muset obrátit na novou stránku a začít znova,“ řekla slečna Veselá.

A když se podívala na Kayinu housenku, nespokojeně mlaskla. „Kay, ty sis ji neprohlédla pořádně. Housenky nemají nožičky na každém dílku.“

„To není housenka, ale stonožka,“ bránila se Kay.

„A říkala jsem vám, že máte kreslit stonožky?“ zeptala se slečna Veselá a hned si odpověděla: „Ne, neříkala!“

Pak si prohlédla Petrovu housenku. Musela hodně namáhat oči, aby ji vůbec rozpoznala, protože byla úplně titěrná – ne o moc větší než řasa. „Ale Petře!